

Lehoczki
Károly

KÉSŐI ESŐ

Lehoczki Károly

KÉSŐI ESŐ

...hullj, hullj eső,
ne hidd, hogy hullani kár!

ISBN 978-615-01-9954-2

A kötet a szerző gondozásában jelenik meg
Minden jog fenntartva
© Lehoczki Károly, 2024

A borítót és az illusztrációt készítette
Damó István

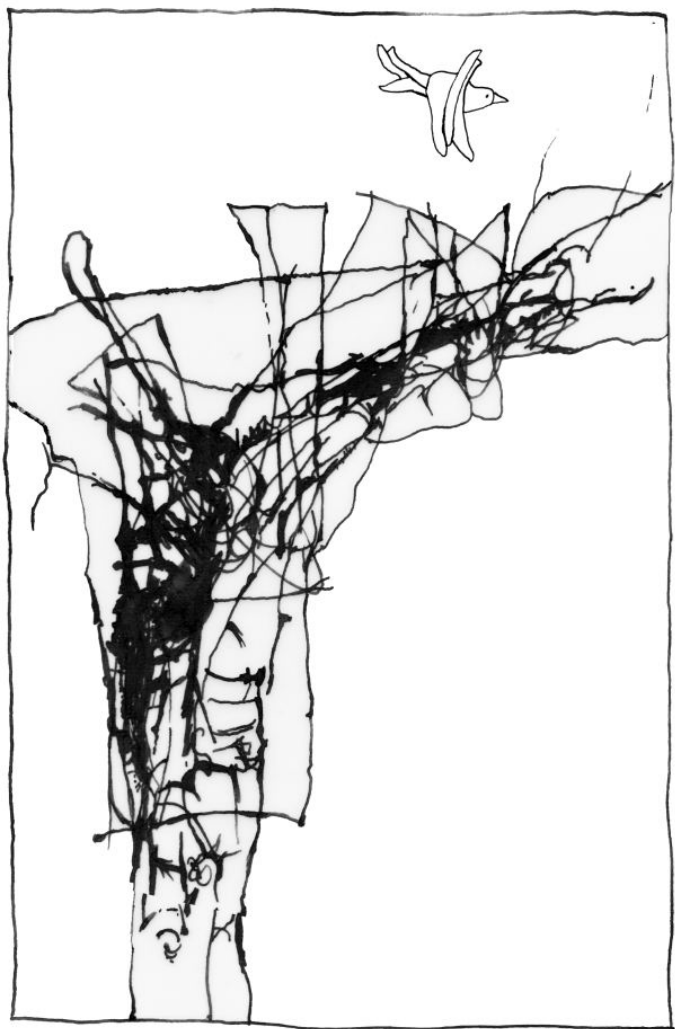
LEHOCZKI KÁROLY

KÉSŐI ESŐ

litera mea

2024

Gyermekek estéim

Szépek voltak az én estéim,
behúzódva a dunna alá
hűvössel borzongatott a huzatja,
hogy majd forrón átmelegítsen.

Szépek voltak azok az esték,
nagy falusi csöndben sziszegő
benti tűz, kinti hó,
vaskos vidéki mindenség.

Értettem én azt a világot,
ideje jött, hát lefeküdtem, elmúlt a nap,
anyámmal susmorogtunk még keveset,
és aludtam, nyál buggyant az ajkamon,

míg az ablakból rám nem szikrázott
a reggel, hogy aztán egyszer csak
újra dunnás, kályhás este következék,
így telhessen fölöttem az örökkévalóság.

Káprázat

Színek.

Fehér alól kikandikáló halvány vörös,
érett asszony pírja, ahogy
átölelem a téren,
mert oly régen öleltem.

Feketés zöld.

Júliusi lomb haragos élni akarása,
vad déli tüzek alatt dacoló
élet-zöld
önnön árnyéka között.

Hömpölygő ezüst.

Folyam. Bemattult ezüstitlanc,
vastag, fonott,
súlyosan omol
a táj khaki blézerén.

Lila magányom rejtekéből

figyelem, ahogy
feltündökölnek
s kihunynak,
átváltozva nagy, sárga semmivé,

vagy barna múlttá,
hol vágyaim nehéz
szóttesei
összehajtogatva pihennek
az évek szürke acélpolcain.

Színek.
Végtelet pásztázó szemem káprázata.

Tintakék

A polcokon egyre több a kép,
az ablakon szomorkás alkony pírja ég,
rőt a most, a múlt volt tintakék.

Dermedt, ki élt, jaj, örökre merev,
megannyi szempárja bíborban révedez,
tűnődik mélán a mindenség felett.

Itt is ő, ott is ő, mindenhol ő,
utcán, kertben, strandon heverő
szentséges asszony, hétköznapi nő.

Mit nem adott meg neki a zaklatott világ,
képmásai alatt frissen vágott virág.
Négy fal szippantja be fülledt illatát.

S a polcokon egyre csak gyűl a kép,
az ablakon pirosban ég az ég,
a múlt halott, tán sosem volt tintakék.

Testes nők vonulása

Testes nők döccennek,
lendül a csípőjük,
bal, hétfő,
jobb, kedd,
múlnak a hétköznapiak,
mire átbócorognak az úton
eltelik egy hónap.
Hozzám százötven év alatt érnek el.
Fáradtan pillantanak,
szusznak, pihegnek,
tovább battyognak mélán
vagy éppenséggel visszakanyarodnak
a semmibe.
Kétszáz év múlva már a fejük
búbjá sem púposodik a horizonton.
Kitaposott lapos sarkújuk nyoma
kátyúk, göröngyök,
felleget-árnyék a lenyugvó Napon.
Így vándorolnak a testes nők,
semmiért, senkiért,
csak, hogy eltemetődjön minden idő.

Örökpanoráma

Most, hogy hetvenéves lettem,
folyóra nyíló ablakot vettem,
mondta s kitágult csöppet az orra.

Ide nekem az egészet,
mielőtt végképp elenyészek!
Balkont a semmire nyíló parton.

Nem lakásnak, csak élvel mérni,
ahogy a múlt a jelenben bevégzi,
lomhán átbukik a hullám,

ősi mocskát csömörrel hordja,
kérődzi, majd undorral kitolja,
ember sem tehetné förtelmesebben.

Elálldogálok a késői fényben,
bíbor feszül a korábbi kéken,
a vér az ég alján bősz vihart ígér.

Hordaléka elvadult napoknak,
akinek elői lassacskán halottak,
cédán röhögöm, amint Isten leles rám.

Alusztató elbontott víztoronnyal

Hazafelé gyerekként,
bájuski, bajú,
három torony szállt felém,
bájuski, bajú.

Egy, kettő, három,
tücsök pöng az ágon,
rám hullik az álom.

Egyik templom, másik templom,
bájuski, bajú,
kopasz kobakú víztorony,
bájuski, bajú.

Kiserkent a bajuszom,
bájuski, bajú,
peckest lépek szagoston,
bájuski, bajú.

Egy, kettő, három,
babám ide várom,
legyen ő a párom!

Három tornyot körbeszökünk,
bájuski, bajú,
egymás szíven elheverünk,
bájuski, bajú.

Hazafelé vénecskén,
bájuski, bajú,
kettő torony áll elém,
bájuski, bajú.

Egy, kettő, nincs több,
hallgatnak a tücskök,
könnyek közt ücsörgök.

Aludni tért a víztorony,
bájuski, bajú,
elnyelte az örök korom,
bájuski, bajú.

Bájuski, bájuski,
bájuski, bajú,
bájuski, bájuski,
bájuski, bajú.

Marimba

Hangszer vagy csak mintha? –
félénk verő koppintja
cingár himba
billeg rajta a sors
talányos inga
marimba
hangja szétfolyott
bársony lila tinta
hófehér abroszon
nedvét beitta
a szövet
patyolat ápol
búsongó köröket
hinta-palinta
marimba
előbukkan a távol
tűnt szerelem
echója zendül
ruganyos ifjúság
szökken inainkba
csapong a dal
a kép
a szó
végzetünk e cifra
szín-vers-dúdoló
a lelkünk keringőzni perdül

feltárul titka
a mélynek
és mint hites ének
ha imádságba hívja
hívét cseng-bong
fohászkodik a marimba.

Koncert, ahol hiába vártunk rá

Bújj hozzám, ne félj, burkolózz messzi múltba!
A párom vagy, egymás odújába bebúva
így bújjunk tízezer szempár előtt!

Meglásd, majd fölcikkan a bejárat felől
és szikkadt testünk tüzes csókjával begyűjtja!
De dördül a dob, szakad a gitár húrja,

a koncert vadul végtelen deszkákra hág.
Ledől a volt, burjánzik egy képtelen világ,
pénz vonyít a szintetizált zenében.
Hiába vártuk. Nem jött. Omolj a vállamra szépen!

Süket hidegben

Hangok, hová lettetek?
Kinek a szíve állt meg?
Miféle csönd ez a dobbanás helyett?

A mellkasokban mínusz negyvennel fagyott.
Kettőnek mondtam, szeretlek – nem szokásom –
és mind a kettő elhagyott.

Most borzongok és hányódom belül,
lázás hittel, hogy ami elveszett,
lökötésük döngve megkerül.

Ember, pompázó voltál!
Isteni díszben eleven oltár,
dicsőséged zengte a tömeg!

Merre dideregsz, tékozló társam?
Rideg csöndednek forró magam kitártam.
Éledj! Te nem lehetsz fönn járó halott!

Ki az?

Gyerekkori barátommal beszéltem.
Telefonon.
Beteg.
Negyedórából tíz percet köhögött.
Utána elkezdtem írni egy verset.
Amolyan szokványosat, rím,
ritmus, minden szar. Bölcsességek.
Letettem.
Nem kell.
Zihált, lélegezni is alig bírt.
Tüdőrák.
Majdnem egyszerre születünk.
Óvoda, sulí, szóval tudod.
Együtt hergeltünk be egy robogót
tizenkét évesen a vasbolt előtt.
Na, nekem sem sokkal könnyebb most,
de mégis!
Jaj –, szédítő!
A Föld, ez a bazi bűgőcsiga
veszettül pörög alattunk.
Ki az az eszement, aki játszadozik velünk?

Avított sirámok

Jönnek még boldog napok, kétségtelenül,
mikor a vers úgy telepszik a szívre, mint
vibráló tavaszi reggelen fű élére
a harmat, s kandi gyerekek cserfesen
rohangálnak az öröklétben.

Lesznek még korok, legyintők mostani sirámainkra,
napsütötte szabad világ, hol üde szelekkel
palacsinta illata röppen kontinensről kontinensre.
Talán még az elmúlásról is kiderül, tényleg
átmeneti kirándulás csak, isteni tréfa –,
bár ezt azért nem hiszem.

Igen, magam is leszek még ósdi, unott,
senkinek sem kellő sötét múlt kárkáló vészmadara,
bolhapiacok porába hullanak komor soraim,
ó, bár csak mielőbb itt tartanánk!

De addig még megeshet párszor, kongat a nagyharang,
hallgatag tömegek vonulnak a temetőkbe,
és szűkülő fájdalom nedvedzik meglett férfiak arcán.

Milliók menekülhetnek világgá, nincs az a
szögesdrót-erdő, mi megállíthatná őket,
s nincs az a föld, hol hazát lelhetnének maguknak.

Rakéták és repesz-eső lyuggatja át a falakat,
a lelkeket, a hitet, a reményt, és veszett kutyák
kóborolnak kihalt utcákon, konc után kajtatva.

Addig még sokszor összerezzen mind, aki bújik,
hátha elkerülheti a végzet és odújában
elvegetálhat a béke. Addig még

jó párszor egymásnak szegezzük a kérdést, a hangyáknak,
vagy inkább a pókféléknek hagyjuk örökbe a bolygót?
Tudom, iskolás anyag ez,
háborúk voltak, vannak, lesznek,
kerestek sarjadnak a fák tövében, lábosba söpörjük a morzsát,
romok hátán rakott tűzhelyen kotyvasztunk, melegsünk,
ima helyett szitkot szórunk az égre, majd újra imát,
és korábbi fájdalmaink emléke a semmibe porlik:
hogy öt éve beleléptünk valami szögbe, vagy
pityeregve búcsúztattuk kilencven éves dédapánkat, mit számít?
Persze, jönnek még boldog napok, kétségtelenül
– egykor mi is hittük az aranykort –,
csak hogy késik, s túl távol kell a
jövőbe fürkészniük utána.
Ma még sóhajtozva számolgatjuk sovány
forintjainkat, foltozgatjuk a rongyos hétköznapot,
savanyú mosolykával a szájunk szögletén,
hadd lássák majd az áldott időkből visszatekintők,
hogy azért nem voltunk menthetetlenül pesszimisták.

Évforduló

Elköltözött
másfél éve
két utcával
itt házasodtak?
romantikus
átkarolom
tekintete
tündököl
gratulálok!
vizionlátásra!
ballagunk
szemerkél
árusok
puszi
könnye
ököllel
csillog
kéregetők
nyirkos szél
villamos
autók
puszi
átfáztál
mikor indul?
húsz perc múlva
vasútállomás
kiabál

taszigál
pékség
te nem kérsz?
egy sajtos lesz
betolták már
másodosztály
törj belőle!
köszí, nem
ide jó?
fellépünk
kupé
hároman
kupé
ketten
kupé
üres
tolóajtó
kabát
fogas
puszi
szembe
kéz a kézben
vizet?
bugybugy
mások is
egyre csak
folyosó
elhalad
egyre csak
megállnak
tolóajtó
szabad?
négyen
bőröndök
cekkerek

telefon
hahó, szívecském!
ja, elértük
sört?
nyolc tájra
sört?
rakd már föl!
mellém tedd!
ne baszd már!
mellém, na!
rozéból?
cekker
borosüveg
dobozos sör
elfogadták?
nem írtam árat
baszd meg!
penge a csaj
utólag
e-mail
hogy hívják?
diktáljad!
nem veszi fel
na végre!
füleden ültél, anyukám?
holnapra
számold ki!
mit bánom én!
összeget küldj!
szorozzad kettővel!
hány milliárd?
alszerkezetet is
tök mindegy
hibalistával
kéz a kézben

meghitt
szemben
simítás
mosoly
sörösdoboz
recseg-ropog
szemetes
fedél
csattan
cekker
sör
sör
megrándul
váltók
házak
hidak
külváros
csengőhang
kotorászik
mi újság, kispajtas?
baszd meg!
kell az ár!
teljes pályaköltséget
naná!
te sem?
átküldöm
a kis picca vágja
persze, megszorozom
csá
kibaszott projekt!
ellopják
százmilliárd
sínek oda?
lófasznak!
erdőcskék

szántók
tekintete
kéz a kézben
cinkosan
csak a semmi
meg migránsok
átalmész?
máma?
az meg micsoda?
propolisz
hagyjál már!
méhecskék
nesze, sör!
csupa fickó
büdösek
múltkor is
ja, a kerítéstől
busszal
éjszaka
nyolcan, meg én
pfuj!
vega vagy, nemdebár?
méhecskék
az is állat
és a gomba?
über okos
falu
robogunk
földek
őzikék
sorompó
kisváros
sörösdoboz
szemetes
fedél

csattan
cekker
sör
sör
rozé
pocakja
bőrönd
röhögi
az anyjuk kínját!
mit engedik?
lőni kéne!
lelkiismeret?
baszd meg!
automatával
tratata
nem én, nem te
bűzlenek
kéz a kézben
megsimít
tekintete
komor
téli hol?
tanyákon
gyárakban
ezerszám
csikorog
lassabban
út
sorompó
buszok
emeletes házak
keze
megszorítom
most
fogas

kabát
bőröndön át
lábak közt
elhajlik
köszí
jó utat!
sörösdoboz
recseg-ropog
viszlát, apukám!

Amit már nem

Hunyorgó vasárnap délelőtt
ráfeszülni kéjjel a létre,
belecsobbanni, lebukni az idő
hűs, feneketlen vizébe,
ringatni tejszagú vágyakat,
dúdolni pajkos rímeket,
ujjongni, lobogva lángra kap
a világ, izzítva ifjúi szíveket,
zongorát a harmadikról hórukkolni haverral,
kacarászva tapsikolni, elúszott az aranyhal,
csapatni a rockot seggel,
hogy rá a hajnal kiserken,
alapot ásni, zsákostól cűgölni a cementet,
kilesni a nagyszobában, amit a gyerek kileshet,
duhajon a Balcsin éjjel duplán pajzán a kaland,
az udvarunkban ott parkol az első használt Trabant,
kukucskálni dekoltázsok kacér, titkos mélyére,
szeretőket összekötni vastag, vérmes kérébe,
óceánban uszkurálni, lenn és fönn az azúrban,
elmélázni, hol a menőbb: Kínában? Szingapúrban? –
ház, nyaraló, kocsi, gyerek,
pislantok és itt legyenek,
bogarászni telón a tőzsdét,
dönget a bika árfolyam,
lecsókolni anyám könnyét,
virággal jöttem, névnapja van,
befűzni cérnát a tűbe
az ablaknak háttal ülve,

szemüveg a víz alatt
skubizni korallt és halat,
sétálgatni folyóparton, nem lebukó vértanú –,
béke áll az aranyhídon, dögölt minden háború,
Dunakavicsot majszolni reggel,
nehogy már ócska gyógyszerekkel
zabáljam tele a hasam,
sajt, parizer, teácska,
nyomatom tőle reggeltől estig,
az idő vánszorog, fenét rohan,
meg sem született, aki megássa
sírom, csókot hintenek rám ezernyi
s igaz nevem sosem felejtik.

Esküvő

(Parafrázis X verséhez)

Puritán történetecske ez,
milliárdokkal megesett korábban.
Cinikus is lehetnék, mint X, a verselő,
amikor annak a kopár kis szerdának
vidéki egyszerűségét sorolom, sőt, hát
sorolni sincs igazán mit,
pöttöm emlékecskék pörögnek ki belőlem már
több mint negyven éve –, iskolás babzsákom sarkán
szóródtak így a cirmos babszemek.
Álom? Hullott valóság? Mily valószínűtlen!
Untatlak? Most még lerakhatod díztelen soraimat,
nem muszáj velem botorkálj múltam nyűtt
kaleidoszkópjába belekukucskálni,
mámorítóbb, menőbb bulik garmadája tolulhat föl
saját emlékezetedben, amolyan igazi
"ereszd el a hajamat", vérpezsdítő dajdajok,
farrázós, nyálcsorgató éjszakákkal.
Vagy mégis jössz? Oké, akkor gyerünk!
Igazából korábban kezdődött a történet,
nem is azon a dérlepte szerda reggelen,
dátumra hét évvel előtte, konyhakéssel a torkomon.
Túléltem, így aztán lassacskán
optimista irányba fordulhattak az események,
még ha a maguk falusi, cicomázatlan őszinteségéből
nem is bírtak a tivornyák gyönyöréig felforrósodni.
Érdekes, azon a szerdán eszembe sem jutott a konyhakés.

Tovább kacskaringózott hát velem a lét,
távoli utakon robogtam, angyali lányok lejtettek
szembe sereggel, mennyi fénylő
tekintet, dobogó szív, arcok, hajak, kellem!
Bármelyikük válhatott volna varázsos szombatommá,
szolid szerdától díszesebb, de aligha méltóbb ünnepemmé.
Így alakult, hogy vészes és víg napok sorozatából
az a hűvösen szürke szerda kivált.
Emlékszem minden percére, de nem élek vissza a türelmeddel,
előző este vonatozás, éjjeli bár barátainkkal, másnap
lötyögő kormányú Trabantjukon az anyakönyvvezetőhöz,
susmus a teremben, majd csönd, nehéz és könnyű egyben,
hivatalosan kopogó szavak, tán eskü is
– ó, igen, az esküvőnkön –, de igazából csak
ő, meg én, és egy időtlennek tűnő bizonyosság.
Áttetszőn vékonyka édesanyám áhítattal dőlt a falnak,
imája beteljesült, hogy ezt még megérhette.
Aztán újra a lötyögő kormány, poénok, kacagás,
összeszorulva a szűk kasztniban, hosszan, hazáig.
Megúsza másodszor is e dátumot, árok helyett
begurultunk a portánkra.
Tizenöten lehattunk, szétnyitott ebédlőasztalunk
alig fért sokat látott konyhánk közepébe.
A linóleum márványmintáján kívül
minden oly igaz, velőig reális volt: A befűjt páras
melegség, a főzőfűlkéből dőlő zsíros ételszag, barátaink
gyémántfényű pillantása, az olajkályha melletti
olajfolt a szőnyegen, a hangzavar, az évődő nevetés,
féltektézetünk koccanásai, tizenöt éve
vette anyám, "Majd az esküvődre" – mondta,
és tényleg, sem előtte, sem utána nem használtuk soha,
s a lényeg: igazak voltunk mi ketten.
A levest anyu hozta be, soványka-törékenyen,
ajkát csücsörítve rakta az asztal közepébe.
Tíz hét múlva temettük, de akkor,
túlvilági erőtől hajtva, még elbírta a tálat.

Éjfél után táncoltunk is. Csak kicsit, az előszobában.
"One way ticket", meg a többi.
Még lehet, a Trabantban tágasabb tér jutott volna.
Az ajándékokat letiltottuk. Szabad lelkek
könnyedsége, boldogságunk párája lebegett fölöttünk.
Egészen a plafonig.
Volt, aki maradt éjszakára.
A heverőnkön öten háltak. Azóta is szokták emlegetni.
Mi a konyha díványán dőltünk el,
olcsóska lakodalmunk romjai alatt.
Aludtunk. Tényleg.
Reggel a redőny résein beragyogó télvégi
sziporka ujjongva ébresztette a társaságot:
Nézzétek, nézzétek! Gyönyörű! Elkezdődött!

Hurrá, előre!

Embertársam, hány éves vagy?
Ugye szívesen eléldégnél itt tízezer évet,
mint ahogy én is, kedvedre elbócorogva
a világ rohadt kis üzelmei közt, vagy fölcsattanva miattuk,
verve a palávert, kétezer éves korodra forradalmár,
netán pont, hogy profi mód kavarva, dagasztva az ármányt
– ganék voltak, vannak, lesznek –,
hadd érezzük a létezést minél mélyrehatóbban,
nehogy a végén még ezt a történelmi időt is keveselljük.
Hm, jó ötlet, akár földtörténeti korokat is átívelhetnénk,
ahogy egy hegység, vagy a kontinensek!
Biztosan elég volna?
Nehogy már ne lennénk kíváncsiak, merre fordul
sorsa a Tejútnek! Azt hiszem, tán legjobb lenne,
ha mi magunk alakítanánk az Istent!
Jó buli boltba járni a Fiastyúkhöz,
az Androméda ködében elverni az estét.
Szépen megélni a köröket a személyre legyártott
Möbius-szalagon, jé, ma pont úgy esik az eső, mint
kétfélmillió éve, s bár kicsit unalmas tíz a tizedikenszer
tojásrántottát vacsoráznunk, viszont nem dolgozunk
aggódnunk a jövőnkön,
történelmi törhetünk előre, alkothatunk, ki mit,
kőbaltától a soha el nem kopó papucsig mindent,
megírjuk ezt a verset is, bár a Nyilasban
meglehetősen szűkös már a könyvtár.
No, jó, elég. Hány éves vagy, embertársam?
A rovarokhoz képest matuzsálem.

Megérte ennek a Földnek, eddig is kineveljen?
Ah, mitől lennél oly különleges?
Nézzük például a szúnyogot, az is hogy ráízgul a vérre,
pont mint te, vagy ha nem, hát amaz,
kinyír húszat-harmincat, aki állítólag ellensége,
kitüntetik, a családnak odanyomnak némi lóvét,
hős a pasi, aztán elkapálják, amikor kinyiffan,
mert a másik oldalon is vadásznak ám, vágyják a plecsnit.
Hát, igen, szúnyogék is megdöglenek.
Lecsapják őket, néha snasszul lejár az idejük,
kikelnek, röppennek, nekiesnek valakinek, zabálnak,
szaporodnak és kifingnak.
Mindezt előre törve, mindig csak előre.
Te, szerinted a szúnyog képes egyáltalán hátrafelé ellibegni?
Mert mi nem.
Ó, igen, Isten még egy kicsit odébb van.
Nos, akkor mit is kívánsz?
Újév elmúlt, de jön a születésnapod, hát kívánj!
Húsz, harminc, negyven, hetven évéd tetejébe
valami jó kis bulit, ha nem is az Andromédában.
No, kívánj már, amolyan igazi szúnyog-ember-istenit!
Ne szarozz, no! – hurrá, előre!

A pénztárosnő, akin megesik a szívem

Azt hiszed verset olvasol?
Tévedsz.
Meguntam moralizálni véled.

Hm, fitymálok. Megint panasz?
Van az
úgy, valami se nem ez, se nem az.

Csak olyan elvadult semmi.
Szégyen.
Dög. Kinn rohad az útszélen.

Hát nézd, álltam a sorban
bambán
a kassza előtt. Te nem toporogtál

még így? Ingerülten picit,
várva,
a francba tűnjön már a háta

az előtted állóknak
s fizess,
aztán hajrá, uzsgyi, vizes

zsemléddel, felvágottaddal el
enni,
röpke félórát magaddal lenni,

hogy melózz majd, mint ez itt, újra.
Szegény,
pörög az áruszalag peremén,

csippent, pakol, számláz, visszaad
s megint
idegen szivárványhártyákba tekint.

Én jövök. Aprója? Nincsen. Fanyalog.
Végül
egy gyűrött ötszázast odanyom. Sérült.

Kicsérélné? Még mit nem, bugyborékol,
majd ha
a hajléktalan magának kivasalja,

így kapom én is, vigye!
Lépne
a helyembe a következő, ha odaferne,

de csak állok, mint ki valótlant
látott
vagy egy nem létezőnek hitt világot

s otthagynom pénzustól, fordulok az utcára ki.
Nem jó
ez így, forrongok magamban, ó,

nem jó! Örökké csak legyintsek? – s visz
vissza
valami, a vérem, hátha panaszom felissza

sértettségem. Nem ötszáz veszik,
értsd meg,
mit jogod –, kötelességed visszakérned!

A főnök a zsebébe nyúl. Ötszáz?
Tessék.
S már majdnem éget, mint rút fizetség.

Aztán hallok mögöttem távolodva,
csattan
a szava, ahogy a kő üvegbe pattan.

Most ülök, előttem a munkám,
félek
bármibe belefogni. Jaj, szegények

vagyunk mi mind! Vajon ha
holnap,
benézek a kirakatüvegen át, ott lesz?

Amikor a nyolcvannyolc éves író a könyörtelen tavaszban leselejtezi könyvtárát

Elmennek mind a könyvek.
Nélkülük talán könnyebb.
A percet fürkészem. Gondom
ásító, néma polcon
lebegő magányba ha belefojtom
heverhetek a csöndben
aszott, eleven deszka,
üresbe öltözötten.

Legyintek a kihűlt szavakra,
mí fáj – a pusztulás – öröm.
Távozz el letűnt gyönyöröm,
mind, amit bírtam, a volt,
maradjon örökre holt!
Könnyen intek:

– Na, hess, el velük!

Nem követi borús tekintet
hulltukat. Kosárban, zsákban
piacra, sznob lakásba,
kötetek vándorolnak az elmúlásba.

– Lexikonja hány van? –
kérdi. – Két métert kiad?

– Hadd vigye, bár érte semmit sem ad! –
s menetelnek némán a könyvek,
május madonna-arca
felfeslik, bamba barka,

hunyorgó, lomha fények
hivalkodni megérnek,
mi halott volt, rőt életre kelve
a céda égig lövell.
Csak a könyvek vonulnak
szótlán sorokban el
pokolra, mennybe.

A túlvilágnak támadt olvasgatni kedve?

Amikor a laza csávót kilöki az albérletéből, mert nem fizetett

Szétesni jó.
Majd valahol elalszom.
Nyár éjszakán a havernál
forró a balkon.
Talán még ennem is ad.
Hát persze. A frizsiben valami kaja
csak akad.
Akár egy hónapra is meghúzódhatok.
Nem kéregetek. Elfogadok.
Munkát? Honnan? Mínek?
Még magamra húzom a tiniket
a harmincötömmel.
Csak ne volna olyan bárgyú,
nyavalygós a reggel!
Kuss, hülye liba!
Na, húzz a suliba!
Lezuhanyozok.
A tükör már nem a régi.
Mindenki kicseszettül csorbán végzi.
A mellemen, hm, itt elfér még egy tetkó.
Csörgött a vekkere, feltápáskodott: Let's go!
Hová is ment?
Mit tudom én, én oda nem megyek.
Inkább üres kenyeret eszek.
No, meg egy kis sör, az jólesne.
Míntha valami gyárban targoncás lenne.
Jaj, szétesni jó!

Vagy össze se állni.
El se jutni sehová,
heverni, topogva várni.
Örököltem.
Mi van? Nem öltem!
Akkor mi a ló izét olvasod ezt?
Keress pénzt! Vedelj szeszt!
Dugj tisztos ribancokat
s lökd a kukába az afféle arcokat,
mint én vagyok.
Ne izgulj, hagyom.
Te meg ne mórikáld magad,
hogyan nem akarsz!

Albérlet kiadó

Az autómon bütykörészem.
Hátulról jött oda.
Megvette, tódította köszönés helyett,
megéri,
a hülyének is megéri,
nem szarol vele, kiadja,
oszt kész.

Őt nem zavarja ez az egész
öngyilkosság história.
Hallottam róla egyébként?
Bólintottam.

– Teszek rá! – hadarta, de azért
a hangja pindurt megbicsaklott.
A hasznát a bérletből megint
magabiztosan számolta ki.

– Lakik már benne valaki? –
és csavaroztam tovább
a januári hidegben.

– Ja. Három nő.
Aztán sorolta, merre kocsikáztak
az ünnepek alatt.
Ilyesmire költené a lóvét.
Szép summa, kisebb vagyon.

Anno kérdezték tőlem, én nem akarom?
Nem, feleltem,
és ott tolult a vére a szememben,
lúktetett, kavarodott a kádleflyóba.
Öklendezett, omolt hozzá a könnye,
mégis így lett neki könnyebb
huszonöt év magány után.

Deres és rövid a január délután.
– Persze, frankó üzlet volt,
könnyű neked, hagyja a természeted,
a lucsok lefolyt,
a nők síkált kádban zuhanyoznak.
Gratulálok!
Még húztam a csavaron egyet,
összepakoltam, lezártam a kocsit.

Nem is tudom, elfelejtettem valamit?
Merthogy ott tébláboltam,
míg lépdelt el, telefonált.
Visszafordult:
– Elhúzott a vénasszony a férje után!
Zavartan álltam.
Megvette, kiadta.
Tíz év múlva ingyen a lakás,
később minden forint tiszta profit.

Szefi Kreuzbergből patkánnyal

Maradjunk a tényeknél.
A kerítés tövében, a térdig érő gazból
ki-kifarolva, az ott egy patkány.
Nem túl méretes, de azért elvéthetetlenül
patkány, véletlenül sem egér.
Nyugisan bóklászik, cseppet sem
idegesíti magát, ahogy a
szomszéd kocsmá teraszán vacsoráztató, iszogató
mindenféle népek sem.
A világváros szembehunyorog
az elcsigázott Napnak, patkány –, legyint.
Nyár vége van, hétfő este hét óra.
Pár perce kaptam üzenetet M-től,
azt kérdezte, ma mit ettem.
Hm. Tényleg, mit is?
Ezen kívül nem érkezett lényegre törőbb üzenetem.
Egy nő, láthatóan turista, előkapja
a mobilját, int a férjének, jó ötvenesek,
mutatja, amit lát, s hogy jöjjön közelebb.
Állítgatja a készülékét,
várja, teljes testtel kimerészkedjen az állat
a gazból.
S a patkány jön.
Értelmes gombszemekkel precízen körbeszaglász,
szedegeti a járdaszéli hulladékot.
A járókelők kerülnek fél lépést,
némelyek mosolyognak, baktatnak tovább.

Néhány exponálás után
a nő nekibátorodva átadja telefonját
a férjnek, mond neki valamit,
majd óvatosan odaguggol a patkány mellé.
Ó, persze, nem nagyon közel,
de azért mégis hozzá.
Így is készül kép.
Aztán felegyenesedik, valahogy komoran.
Nem nézik vissza a fotókat.
Szótlanul sétálnak tovább a graffitis
házfalak, mindenféle népek, kocsmák,
kutyaszarok között háttal a
lebukó Napnak.
Vajon továbbküldik majd ezt a szelfit?

Mediterrán

Ilyen az élet, cimbora, a lét idilli oldalán
tépett, vén sirály himbálódzik a hullámokon,
bambulja az étteremből a tengerbe vetett
kenyérre rátülekvő halakat, de gyáva nekik esni,
mert ott állok, netán telezabálta magát még reggel
– kegyesek s főleg kíváncsiak a turisták,
álló nap hajigálnak a halaknak az ablakból ezt-azt –,
vagy szerencsétlen túlságosan elnyűtt rárajtoljon
a könnyű csemegére, hagyja a prédát tovaüszni,
s egyszer majd ebbe éhen beledöglük.

Nézem a kenyeret, egyre fogy, már csak
a héja hányódik a heves rohamokban,
nyüzsgő testektől örvénylik a hab körülötte.

Messzebb eltekintek.

Van itt minden, amit a hétköznapiak pajzán jókedvükben
a világ elé kanyarintottak,
őregúr olvasgat dupla szemüvegben,
kutyát ráncigál egy másik, összeszedegeti
a piszkát utána, a síkátorokból jöhetnek,
ahol a sötét és nyirkos házközökben
az úri vendégkutyának nincs kedve sündörögni,
a falakból és a csatornákból áradó
gombás bűdös elnyomja a társak izgató szagát,
kizárólag romantikus turisták caplatnak arrafelé
hívó áhítattal, előkapják egyentelefonjukat,
ó, mily csodálatos, mormolják fotózva,
s a halász múlt szegénységéből végre

csinos profitot varázsolnak az áruló utódoknak, akik
az árja perselypénzekért elsőként dobták piacra a hazát.
Megfordulnak itt persze csinos fenekek,
keblek is, barnultak, duzzadók, a strand terített asztalán
feszes bőrrel frissen töltött csemegekolbász,
no meg vastag hurkák, napi öt sörön kerekedett
urak, fagylaltot habzsoló duci dámák.
Süt a nap, már régóta nem hagyja abba,
fura ízlése lehet ilyen hosszan bambulni e kócerájt,
bár, a sétányon visszamosolygó
érett női báj, meglehet, ezt is megéri.
A hullámok szintén jól bírják a tempót,
egyforma kéken gördülnek a sziklákra már
jó néhány millió éve, igaz, az utóbbi évtizedekben
szürkébben, zavarosabban, ne is részletezzük
mi mindentől, majd még kiürül a szállodasor,
elárvulnak a síkátor-szentélyek és a halak ott maradnak
a természet kénye kedvére kenyérháj nélkül.
De most még húznak az autók mögöttem az úton,
egyforma suhogásuk ígéri, minden rendben.
Talán nekem is jobb lekapnom magamról
a hacukámat és megmártóznom az árban,
amíg az nem még koszosabb,
amíg pindurkát ifjabbacska lehetek
a végképp rozszant sirálynál,
lehűteni a testem, meg ne ártson a nyár végi
forróság s elfelejteni a riherongy történelmet,
meg a még paráznább időt.

Szobortemetés

Gondoltad volna, Alekszandr Szergejevics,
hogy d'Anthes golyója nem a vég,
hogy darukötél jön, véső,
rozsdás furgonplató, s ki tudja mi még?
Kétszáz éve semmi sem változott:
a költőket az ág is húzza,
a lét, e csaló libikóka
egyre a mélybe löki őket, le ám,
előbb a föld alá,
aztán feledésbe,
ha meg mégsem, hát szobortemetésbe.
Így járnak az igazak mind,
előbb-utóbb beestelül felettük,
nem ment meg senkit holmi
metafora, jambus, hexameter,
pusztulni az embertől megint és megint.
A Szásák ma kimentek a divatból,
rímeidet sortűz váltja fel.
Tratata, villognak a torkolattüzek,
a gépágyúra aknavető felel,
s a nép holnaptól
leszegett fejjel húz a parkon át,
szégyenét torkon ragadja a dac
– üres talpazatra valaki mindig kerül –,
s már csak azt gondolja – bár nem érdemes –,
amit még szabad.
Zötykölődik a furgon a sötétben,

olajos feketeség odabenn, idekinn,
rakéta robban nappali fénnel,
Alekszandr Szergejevics bronz fűrtjei
meg- megcsikordulnak a rázkódó vason.
Utazik a jövőbe, ahogy csak költő utazhat,
oly tündöklőn, oly alantason.

Az Úr eljövele

Isten Land Roverrel érkezett,
pár lépésre a szupermarket bejáratától
tilosban leparkolta a gépet
és csinos mellénykéjében kiszállt.
Történelmi pillanat ez, gondoltam,
Gábor arkangyal seregei követik majd,
lángoló kard, meg ilyesmi.
Első ámulatomban még a járásom is
lelassítottam, úgyhogy befelé menet a Mindenható
simán beelőzött, a fotocellás ajtó buzgón föltárult előtte
s ő bevonult ítélni eleveneket és holtakat.
Mindezt a polcfeltöltővel kezdte, kimért méltósággal
ráolvasta igéjét, az bűnbánón bólintott, majd hódolattal
átvezette Urát a földi jókkal tömött szomszéd polcsorhoz
s karját széttárva mutatta, rendelkezzen égi kénye szerint.
Az Atya a legtestesebb doboz konyakmeggyre bökött.
Hű szolgálja lekapta és átnyújtotta szent kezeibe.
Kegyelemben moccanatlan figyeltem,
amint jól fésült glóriásan a pénztár irányába távozik.
Vajon fizet-e, fogant meg bennem a sátáni kétely
vagy a kassza is illedelmesen magától
pittyen majd, megtérve az idők végezetén?
Még láhattuk bentről a Land R overt
elkanyarodni a mennyország irányába.
Valamennyire lelohasztotta áhítatunkat, hogy
Teremtőnk magáról tett kétezer éves reményeinkre,
míg epedve vártuk dicső eljövetelet
és az örök feltámadást.

Vízparton járvány idején

Egymaga ballagott az ember
a parti sétányon.
Sehol senki.
A sűrű vízen március élvel elterült,
ifjú tagjait szertehányva ásított,
csalfán csillogott szeme.
Az ember mélézva babrálta, mérte,
valami messzi múlt ígézte,
s ha mégis szembe jött valaki,
óvatosan jókorát került.
Amaz is. Át- átpislantva gyanakvón.
Begubózva baktattak tovább.
Az ember a kikötőnél hosszabban megállt.
Épp csak belecsapva a lenge légbe
libegett az égen néhány sirály.
Fehér hajók sorakoztak kikötve, rendben,
a mólón elámult az oly
ismerős licsipocsi csenden, ami
verődött e pazar luxus
feszes oldalán.
De lehet, hogy csak rögtön a legelső,
kihívó példány érdekelte,
pucsított messziről, végig, amíg haladt,
háromszor akkora mint a többi,
árboca, teste szigorú éjbarnára festve,
parancsolón, minden lényt ámulatba ejtve
horgonyzott ott ő, Sumák, a jacht.

Várt. De nem csak várt,
képébe vágta az együgyű világnak, melyet
gőggel keresztül-kasul bejárt,
hogy földi teremtmény más értéket, hatalmat,
mint ízig sumákat radarral sem talál.
Várta Sumák a gazdát, a trükköst,
simlist, csalárdot, az egyetlen magához foghatót,
aki távol él, még ő sem tudhatja, pont hol,
de rendre felbukkan a messzi, titokzatos pontból,
biztos kézzel navigál ellenszélben vakmerőn haladva,
lássák, ki itt a menő, legyőzhetetlen,
észveszejtőn kafa.
Várt. Öntudattal, kevélyen.
Cinikus fénnel himbált a kikötői mélyen.
Az ember megindult a nádas felé.
Elunta bambulni e plexi bálványt.
Forgatta fejében a friss adatokat, tegnap
hányan betegedtek meg és
tüdőgyulladásban mennyien hunytak el,
hány menő tulaj retteg gubbatag,
vergődik kórházi ágyán.
Forgatott fejében életet és halált.
Forgatta fejében a járványt.

Elvadult vágány

Hazafelé menet egy sorompó nélküli
vasúti átjárón száguldozom keresztül.
Bő húsz éve tényleg lassítás nélkül pörkölök át rajta,
nem jár ott semmi, lezárták a szárnyvonalat.
A síneket előbb felverte a gaz,
aztán benőtte az erdő. Akácos, nyíres kusza
dzsumbuj, áthatolhatatlan.
Még a régi, bős bika erejű, fújtatva vágózó
fekete gőzmozdony is elakadna bennük.
Huppan egy nagyot az autó s gyerünk tovább!
Mit számít a jobbra-balra, csak az előre fontos,
hajrá, oldalt se pillants, irány a cél!
Mígnem egyszer megálltam. Fölrúgva a KRESZ-t
és minden íratlan szabályt, keresztbe a síneken.
Miért ne, tán elgázol a semmi?
Hadd lám, mivé lettünk, mélézzak csöppet a múlton!
Úgy hittem, sajgó nosztalgia telepszik majd rám,
emlékek hosszú sora, csihegés, korom szag,
ritmikus zakatolás, nyári nyitott ablakok huzata és téli
havas-lidérces éjszakában kavargó szikrákkal robogás.
De nem. A kora nyár céda fényei közt szellő se rezdült,
csak a motor egykedvű kerepelése hallatszott,
minden más meredten várakozott valamire,
unottan mélyedt magába a világ, tudva, a dolgok
egyszer csak megtörténnek, ok nélkül és céltalanul.
Elnéztem jobbra, pillantgattam balra.

Pár méternyi látszott a vasakból, aztán bozót, erdő.
Meleg sárga sugarak terpeszkedtek a tájon
elégedetten, rendíthetetlenül.
Nyugtalanság fogott el.
Csigavér, itt nem jöhet vonat, erősítgettem magam,
de gyanúsán leskelt a romlott szabadság, hát
ráléptem a gázra s meglódultam újra csak előre.
Néhányszáz méteren át szégyelltem ember voltomat.

Vihar után

A szélvész elült,
a világ végre megpihenhet,
csak a nagyszobában gyanús újra a verőfény,
elhullott évtizedek kukucskálnak be
az ablakon, túl tág is már
ennyi tér vénülő pillantásomnak.
Kidőlt a fenyő az udvaron.
Sudáron feszült az égnek,
de viharok száguldoztak erre,
süvöltésükbe a mindenség belenyikorgott, recsegett,
dühük itt-ott az ablakokat is beverte,
és hiába a szálfá törzs, ha nem tart meg a gyökér.
Homokon fenyő! Hasztalan
nősz, törekszel, a talajod semmit ér!
Hittel belemártotta magát a szelekbe
és beleszédült.
Az előkertben holtan hever.
Láncfűrészes berreg, kerepel.
Galambok csapódnak, keresik a
szeretett ágat, a buja sűrűt, mi
elrejt, megvéd, s riadtan
telepednek balkonunk korlátjára.
Éjszaka majd a Hold és a csillagok
töprengőn vonulnak át az álmomon,
de most inkább üresen, mintsem szabadon,
és húsz méter gyantás élet óvó árnya helyett
 kozmikus lidércekig rebbenhet
felriadó tekintetem.

Talált költő

(Alekszejevesen)

Képzeld el, ballag az utcán,
a hunyorogtatón napsütötte
március végi, április eleji ásitó körúton,
a könnye is kicsordul, úgy lövell a szemébe
az éltető verőfény és hirtelen
belebotlik egy ott hányódó költőbe.
Gazdátlanul hever.

– A csodába is, hisz ez egy költő! – álmélkodik,
mormogja maga elé hitetlenkedően – Költő!
Teljesen kész, keze, lába, feje van,
kissé elnyűtt,
de azért még használható poéta.
Lehajol, fölemeli,
potyognak belőle a versek.
Nagyobbacska barnák lekerekített
rímekkel, sorokkal,
sárgák, rózsaszínek, aprócska gyöngyként
pattognak a betonon,
komoly lilák,
hegyes pirosak
s néhány zöld, szárnyára kapja,
arrébb libbenti őket a tavaszi szél.

– Nahát, micsoda szerencse! – hisz már
évtizedek óta nem látott
igazi költőt!

– Mennyire tipikus, áldozatkész fajta! –

csak bambul csöndesen, szájából
öntudatlan bugyognak a szavak!
Akár haza is vihetné, hiszen senkié,
most találta.
Aztán elszégyelli magát s óvatos
mozdulattal visszafekteti a járdaperemre,
indul tovább,
hátratekint,
biztosan kényelmesen fekszik-e ott.

Hadd legyen szerencséje másnak is
találni a mai napon egy igazi költőt.

Húsvéti kesergő

Gyere, mutatok valamit,
ezt talán még szabad.
Húsvét van, elhullanak a bűnök a halállal,
ártatlanokká leszünk nemsokára mi is,
ne félj, ülj le ide mellém,
ünnepeljünk, apró vétkesek vagyunk mi,
ne ostorozd magad.

Látod ott azt a falat?
Elsőre úgy tűnhet, nincs ott semmi,
pedig igen magasra emelte a vég.
Hiába becsület, hűség, hit,
jog, szabadság, szerelem,
– nem léteznek a túloldalon.
Érdemes komolyan venni!

Hányan próbálták gőggel leverni,
gajdolták hetykén, magától ledőlt!
Mások hirdették, tágas Kánaán
a túlfél, busásan fizet az
evilági fájásokért, bűnhődnek
mind a habzsolók, bezzeg
az igazakat megváltja a bőjt.

Ülünk, mi, két megjelölt,
az ünnep tobzódik mögöttünk.
Holnap elpusztul, ledöfi a törvény.

Húsvét sonkája, pálinkája,
ájtatos, harangszós körmenet
a falig nyomul. Masíroznak a népek,
vigadva, veszve, világnyi örült.

Nem látták, mi titkon szerettünk,
becsülettel, hűséggel, hittel,
megtagadva szabadságot, ölelést
és ősi jogot ez átkozott félen,
nem kutatva kerülő utakat.
Mondd, megérte?
Csak tettük, amit kell.

Bennem a túloldal perel,
az örök csönd, ami ott vár.
A Kánaánban nem hiszek.
Ma megbocsáttatnak a bűnök,
hát helyetted is kimondom,
póri önzés fosztott meg minket
attól, ami nekünk jár.

Hajolj tenyeremre! – élő oltár.
Esküdj az igazra: szabadnak születtem,
az ölelés mannája a testnek,
s a szellem örökre összeölt!
Bús könnyed töröld le,
nézd, glóriás galaxisok
örködnek fölötted, fölöttem!

Sporthorgászok

Jól esett a járvány után végre
maszk nélkül csámborogni a tóparton,
ráéhezett a fél város is,
zizegtünk a májusi napsütésben,
ki futva, ki biciklizve vagy
gyalog-botokkal kalimpálva vetette magát
az újra végtelennek tetsző életbe,
letépve magáról és kukába hajítva a fullasztó halált.
Tóparton? Méretes kívájt gödör,
mellette domb a kupacba hordott kitermelt agyag.
No, mindegy, "víz oszt kész"! Mással is
csaltak már – , nincs a konyhában véletlenül
famintájú műkö járólapod?
Kiücsörögtek a pecások is, merthogy
halat telepítettek nemrég.
Tudod, úgy biztosabb a kapás.
Éppen az egyik állás mellett bócorogtunk el,
amikor az ipse izgatottan bevágott.
Kerekre hajlott a botja, erre persze lecövekelünk.
Hoppá! Igen! Szép darab lehet, gondoltam,
de meg mondtam is az asszonykámnak,
aki még amolyan igazi, békebeli fajta,
asszony a bütykétől a búbjáig.
Dolgozott a ficek, mert küzdött a hal,
nem sejtette, akár a hátára is dobhatná magát,
őt idekinn nemes értékek várják,
két igazi sporthorgász, nem ám a serpenyő.

A többi bot damilja feszesen fúródott
a vízbe, azok közt kellett kivezetnie
az ösztönvezérelt, megrettent potykát.
Hm, gondoltam, milyen hibátlan párhuzamosan
húznak a zsinórok befelé,
szép, pontos dobások.

Szákolt a társ s máris a fövényen vergődött
az etetőtáptól kissé dundi pára,
mint aki komolyra veszi a pusztulását,
de a szájából csipesszel kiműtött horog,
fertőtlenítőszer, mérlegeles, centizés után a tag
hangsúlyozva nemes gesztusának pillanatát
visszasimogatta az iszapos habokba.

– Miért? – kérdeztem.

– Mi sporthorgászok vagyunk, nem rabsicok.

Eszembe jutottak gyerekkori horgászásaim,
amikor a gerincemen is végigfutó
kéjes izgalommal rántottam ki az alig
féltenyérvnyi keszeget: Enyém!

– És a vadász? – motyogtam a nejemnek. – Mit kezdjen
a kimúlt tetemmel?

Közben a szaki az újracsalizott szerelékét felaggatta egy
távírányítású hajócskára – addig észre sem vettem –,
majd nyílegyenesen berocsózta a damilok közt
pontosan a helyére.

Pindurka csobb, és viaszprintelt a hajó.

Ez igen! – ámultam el, s felrémllett
egy barnás, szikes víz náddal dúsan benőtt partja,
precízen hajítottam az úszót a
nádtorzsák közti apró víztükörre,
csak néha tévesztettem el, olyankor beszakadt.

Hát, igen, jelentős fejlődést, nemesedést
értünk meg azóta.

A vándorfestő leállítja festőállványát

Gyerekkoromban fehérre meszelt,
nádfedeles házban laktam – de tényleg! –
bajuszos, gyűrött fuvarosok között.

Gólya fészkel a nyitott kéményen,
míg le nem bontottuk és
fecske vágott be a tárva hagyott kamraajtón.

Ásott kútból húztuk vödörrel a vizet
lónak, malacnak, csirkének.
Ja. Nyolc méter mélyről. Locsoltunk is vele.

Hajh! – mondjuk legyen ennyi elég
legújabb képem alapozásához.
Csak ennyi. Minden úgysem férne rá.

Aztán a magam puritán módján festődjön az a kép!
Keretben. Képzelden maga elé az utcán
egy keretet. Nem túl vaskosat. Átnéz rajta,

benne a mű: Platán töve, robosztus,
tán százéves platáné. Hámlik.
A platánok születésüktől lecsuhák.

A lucskos avarra odaszart valami eb.
Az is lehet, ember. Hm, elég méretes.
Nem, mégis inkább kutyaszar.

Az emberi mocsok csak a cigarettacsikkek,
a kiflis zacskó, tejfölösdoboz, egyéb.
Nehéz mindenről pontosan tudni, micsoda.

Belóg az út, meg a járda széle.
Az aszfalt kitört, a padka foghíjas,
megemelte a gyökér. Gaz nő belőle.

Autó lökhárítója kukucskál ki
jobbról, a fa mögé parkolták,
megfakult öreg járgány.

Ennyi. Körben pedig a keret.
Jobbról, balról, alulról, felülről.
Keret, keret, keret, keret.

A túloldalon, a hátam mögött
– hallott már róla? – X hírneves galériája.
Éppenséggel tehetséges volt a fickó,

csak valahogy túl sok tanyát
pingált, világító fehér
fallal, nádfedéllel, gémeskúttal,

lelógó bajuszú parasztembert, néha
déli városokat is, ha megpihent, mert
igen-igen belefáradt a tanyákba.

Ránehezedett a nyomás, érthető,
mindenki pont pusztaidillt vágyott
bámulni az ebédlője falán. Nyelés közben.

A megboldogult megyei tanács illusztris
folyóparti üdülőjében alkotótáborozott,
húszpercenként nyomott remekművet.

Bírta szusszal. Sőt! – bemutatkozáshoz
három perc alatt is képes volt
rittyenteni pusztát. Ajándékba.

Nem, dehogy megyek be a galériába!
Hónom alatt ványadt képecskémmel baktatok elfelé,
letelepülni oda, ahol a világ majd megint megigéz.

Vissza a múltba

Gyere, menjünk, döntött Mária,
s te, aki olvasod e sorokat, megragadtad a kezét.
Tudtad, egykor megélte már a nehezét,
hát legyen, s beléptetek a kitárt nagykapun.
Épp csak csörrent a kavics.
Hatvanegy éve járt itt utoljára.
Szabad ennek még fájni?
S mintha kísértő jelenésektől rettegnél magad is,
lassan haladtatok a sóderos udvaron.

Leghátul úgy tűnt, minden rendben.
Műhely működött, autókat buherált az ifjú mester,
rádió dongott halkán, dalok,
kipp-kopp, reccs, puff, szentségelés hozzá,
mire az idő nap mint nap elandalog.
Kábé az emelőnél volt a nyári véce,
mutatta Mária, az ólak meg ott, ahol a gumik.
Félénken a fickóhoz lépett: Máriának hívnak,
itt laktam több mint hatvan éve.

Három éve az enyém,
felelt az mosolyogva. Kezéről letörölte az olajat.
Kicsit nehéz még most az elején,
de az idő sok mindent megold.
Mária bólintott, te láttad, egy letűnt világba hatolt.
Jöjjenek, szólt a férfi, kinyitom,
kukkantsanak be, s a tornácon elől
a nagy barna faajtóhoz lépett.
Megvillantak akkor a nyár végi, már-már alvó fények.

Mintha nem a jelen, de nem is a múlt
tárulkozott volna föl, amint a két nehéz ajtófél kinyílt.
Mária ismét a karodért nyúlt,
az ifjú mester előre menve intett,
a benti nyirkos félhomályba hívott.
Ráléptél a széles küszöbre, furcsán megnyikordult.
Jaj, szeppentél meg, de odabenn csak felfordulást találtál,
átépítés közbeni lakatlan rumlit.
Az egész üresebb és titoktalanabb volt a vártnál.

Mária magában körbejárt,
előbb a konyhában, majd az első szobában is.
Téblábolt. Mozdult, meg- megállt.
Néha szólt. Hangjában nem rezdült hamis.
Merengve mérte az oldalablakot,
amin át az udvarra, a kapura látni,
s apró gyermek is kifigyelheti, ha közeledik bárki.
Vonásain mély, szomorú nyugalom ült.
Talán jobb, gondoltad, hogy ez most így elé került.

Csak mikor a dupla faajtón kiléptetek,
lobbantak újra gyanúsán a fények.
Démonok tanyája ez a hely,
akik gonosz tüzeik fölött kárhozatot mérnek,
átkot lihegnek a távozók nyomába
és rontásuk örök? Mária feltekintett az égre,
aztán kavics, köszönés, az utcán
kettőtök páros csöndje, autók berregése
és suhanás, a háztól messze el.

Riadtál fel már úgy azóta,
hogy a küszöbre lépsz és megnyikordul?
Kérdezted róla Máriát? No, és mit felelt?

A jövő mindig fonákjára fordul.
Betegséget, szegénységet, halált
említett? Szörnyű időket?
S hogy e pokolba nem mentek vissza többet?
Vigyázz, elejtetted a kulcsod! Vedd fel!
Túlvilág uralkodik felettünk? Élj! Felejtsd el!

Kitaszított szobanövény keserve

Most már vége.
Az ablakon túl
a macskakő
rideg, sárga.
Lénye, aki volt –, holt.
Üszkös anyaggá bomlott,
emléke szétmállik,
esővert márga.
Állok kitoloncoltan.
Nem rajtam múltott.
Buja zöldem
babonától átkos,
lerontott,
s lettem itt árva,
iszonyat büntet,
a párja
imákat mormol hulltomért,
bennem féli,
amiből kinőttem,
a földet.
Kírákott, hogy itt
több a fény!
Kírákott, hogy itt
szabadon nőjek!
Úgymond, ide több lombom befér,
de titkon hervadásom kívánja.
Míntha ez az üresen hagyott
lepusztult szomszéd szoba

volna a magamfajta
vágyott otthona!
Pedig csak a rettegés,
a páni félelem,
gyarló emberi
ösztöne játszott velem.
Képzelte, én hozom rá a fájást,
én gyilkolom, aki neki drága,
bennem a gonosz erő,
én mérem rá a jajt,
a pusztulásban vagyok démon Belialja!
Majd ő megmutatja,
itt legyek legény!
Majd ő megmutatja,
itt legyek kemény!
Majd ő megmutatja,
elmetszi az örök önkényt,
ledönti a törvényt!
Ó, jaj, most már hiába!
Csak nézem a sárga,
lucskos követ,
hallgatom, ahogy odaát zokog,
gyászában vagyok néma gyásza,
egyszer, meglehet, megkövet,
addig várom a mindig holnapot,
azt a társat,
aki szomszúhozó álmomban
szivárgó könnyei között
belépett s poharából
megöntözött.

Idegen időben

Ülünk az egykedvű félhomályban,
anya, felnőtt lánya, meg én.
Ülünk, és a félhomályban
félhomály van.

Szemből hull be a fény,
némi fényecske a függönyözetlen ablakon.
Szemből, a hátuk mögül,
pont, hogy csak a sziluettjüket láthassam,
opálos sugár.

Tapogatnám az ismerős arcokat
a kontrasztoktól majdnem vakon,
kuporgok kopott díványukon
és az arcukat babrálنام,
sötét foltokat.

Leginkább hallgatunk,
kerren a szó, majd fönnakad,
bágyadt, beteg. Forintok csörrennek benne.
A lány a mobilján matat.
A sarokban elnyúlt zongora,
mégis, mintha
nem játszottak volna rajta még soha.

A félhomály s a nyúló pillanat
a falak fakult festékével rokon.

Ülünk, és nem leljük a korábban
kacagó, vásott, cserfes hangokat,
valahogy bolond az idő, bolond, bolond.

Az ablak üresen ásít a hátuk mögött.
Oly hosszú idő telt, mire jöttem!
Mind, ami volt, átköltözött
abba az ürességbe,
hangok, vonások, benti fény.

Benti fény és kellem!
Félhomályuk idegene lettem.
Meneküljek? – jaj, nem tudom hova.
Falak, dívány, ablak és ők ketten,
ha mind mögöttem marad,
ez idegen időben ősi időmnek
létezhet-e bárhol otthona,
és érdemes-e odamennem?

Kép harkállyal és magammal

Telefon.
Hallgatom.
Mondja, mondja.

Én hívtam.
Valamiben bíztam.
A teraszán ül.

Álmos vidéki porta,
nyugágy,
a Nap konyult virág.

Körülöttem
a bérlakásos tömbben
is sötétül.

Miben hittem?
Megválthatja a nincsem?
Egyre megy.

Most már majd elköszön.
Semmi se jó,
se csönd, se szóözőn.

Tudom, visszatartja,
amit ha adna
sem volna kegy,

csak a túl számos év
lohasztotta élv
lobbanhatna újra.

Csacsog, kacag.
Mennyi emberi kacat
áramol drótokon!

Aztán egy
harkályról beszél,
vacsorát remél

villanyoszlopon.
Ott, szemben neki,
fáradhatatlanul veri

a fát. Nem is,
a porcelán izét.
Beteg? Hibbant? Depis?

Mert üregesen kong
ahogy szegény bolond
öszöntől hajtva

ráfeszül,
s ahogy az ember,
tévelygő ábrándokba merül.

Nézem a készülő éjet.
Hiába kilométerek,
a látvány előtttem pereg

s az alkonyi képet
harkállyal és magammal
e pőre szavakban

eléd vetítem.
Bús végzetem,
hogyan megigézett.

Október Bugacon

Ma egy szalmabálán ücsörögtem délben
és elnyomott a soványka meleg,
amint a falak szögletében árván megrekedt.

A gyöngye hó átjárta borzongó testem.
Múlt és jövő uszkuráltak felettem,
pont, mint az ég, könnyűn, kéken.

Díszzőkők heverték jobbra-balra,
bámultam az éppen születő avarra
s egy szőlőprésre, benne fosztott kukoricával.

Kétezer tizenhét október kettő,
az idő is elvásik, mire felnő
s megvénül, ráun a valóra önmagában.

Valamikor dolguk volt itt ezeknek,
csak eleven élőből hősi díszek lettek,
édeskés paraszti kompozíció.

Álmodtam is tán, amíg merengtem,
mint őszi fény, ha keskeny réssre rebben,
vetültek bennem bú és dáridó,

homályos árnya annak, aki voltam,
ami a halál minden felszentelt szoborban
s bennem, míg langy melegként lengedez

a dél a két fal szögletén,
a bála alattam puhán neszez
s parányit fordul a világ tengelyén.

Átázottak

Levél:

"A nagyobbik unokám biciklizni ment
egy haverjával,
aztán amikor hazajöttek és kinyitottam
az ajtót, ott álltak anyaszült meztelenül.
Megfürödtek ruhástól a
városka közepén lévő szökőkútban!
Reméltem, hogy csak itt, a házban vetkőztek le
és nem így kerékpároztak végig a városon,
de kiderült, hogy bizony
egy szál fűtykösben jöttek hazáig.
Most szépen süt a nap, de összesen
tizenkét fok van.
Nem semmi!
Nagyon bírom a pasit!"

Válasz:

"Igen, emlékszem,
az egyetlen gumicsizmánkat, apámét,
nem vehettem fel, ki ne lyukasszam a jégén,
miben dagonyázná akkor
tavasszal a kert sarát,
így hát a meg-megmerülő jégtábláról, amit
baltával vágtak ki a haverok, sajna, lemaradtam,
csak lökdöstem az eperfából faragott
hokibotommal a lék széléről,
hadd uszkuráljanak legalább ők,
míg aztán egyszer csak

csussz, zutty,
belehasaltam a faluszéli tó
derékig érő vizébe.
Anyám fürdőt forrósított, bedugott a
dunna alá, gőzölgő teát diktált belém
és aggódva figyelte, fölszökik-e a lázam,
kitör-e rajtam szokásos mandulagyulladásom.
A legrosszabb volt az egészben, hogy a
zuhogó szenes kályha mellett guggolva
bilibe kellett kakilnom,
nem mehettem ki lederesedett ülőkéjű
nyári vécénkre, ahonnan ilyenkor
az oldaldeszkák résein át
a keményre fagyott havon gubbatagon
bóklászó tyúkjainkat szoktam figyelni."

Tájképfestők

Ezerkilencszázhetvenhatban Tapolcára
vetett a sorsod,
ezerkilencszázhetvenhatban a fátum
halállal beoltott.

Vaskarom helyett valami piktor
festékek pacsálta karja
kivezetett a pusztuló,
semmit érő magyar ugarra.

Beomlott tanyák ázott falán
kurvázkodó pipacsok nőttek,
álmélkodtál a cifra semmin,
és lett örök semmi belőled.

Közébük hánytad kincsed, a lelkem,
szétterpesztetted a lábad,
a romlás mélyen beléd hatolt,
jajgattak a szemérmes szarkalábak.

Ezerkilencszázhetvenhatban kivetett
hites öléből az éden,
ötven évet tévelyegjél
csaló senkik rengetegében.

Viselted szótlan, amit rád mért a döglött
tájakat pingáló ripacs.
Röhögött rajtad – és rajtam is –
egy országnyi prostituált pipacs.

Most őket fested, véres pacákat
mázol vászonra a könnyed.
Tékozló, végre dolgozol te is! –
vénségedre talán könnyebb.

S amikor zavartan kérem céda meződet,
mert többé sosem lehetek veled,
csúful kacagod: "Van annyi pénz,
amennyiért megfestem neked."

Kellemes napsütés elmetszett nyakú csirkével

Elmúltam harmincöt éves.
Hogy mennyivel, nem mindegy-e?
Az ablakon beeső fényben ücsörgöm
kortalanul, fürdet a rokon csillag
dőrén a semmibe lövellt melege,
meg egy cetlié, anno a könyvespolcomra
ragasztottam: Good luck!

Kifakult már,
tán épp a Naptól,
s csak rám vetül sugár
az elhullott szavakból.

Elmúltam harmincöt.
Bambulok, mint ki messze költözött.
Anyám a voltban átperdül a hátsó udvarba,
hoppá, egy tyúkot elkap,
megtojózza,
vénecske, tojása sincsen
s már hozza, hozza,
nyakát a tollától lekopasztja,
a fejet hátrahajtva elmetszi,
vére lüktet vastagon porcelán tálba,
kapál feszülő testtel.
Milyen szép is ma ez a reggel!
Napos és szerencsés,
megcsillan a cetli kopott aurája.

Békésen ülhetek itt.
Foglalkoztatok valakit?
Míg élek, olcsó élnem,
ha halok, semmivel is beérem.

Elmúltam harmincöt,
s ez így marad már. Hagyom.
Igen, emlékszem
egy kés kifent vasára a nyakamon.
Hunyorgok a színtelen sugárba.
Valami – talán a vágyam – legbelül
olyan árva.
Anyámat látom s ahogy a
forró víz lezúdul, a toll
faggyúszaga megcsap.
Fények, szavak, véres rúgkapa.
Ásít a lét.
Gőzölög a tegnap.

Baromfivágás

Ide figyelj, apukám! – emlékszel
a három libára,
átvágott nyakkal heverték a kinti asztalon?

Egyszerű asztal volt,
minden cicoma nélkül,
mély, paraszti csöndje illett a libákéhez.

Fújt a szél, nem nagyon, csak
ahogy február elején fújni szokott,
billegette a már lehullott tollpíhéket.

Az üstben gőzölgött a víz,
szembe az egykedvű, hűvös nyiroknak,
forrázáshoz bugyogott a kékes gázláng fölött.

A lelógó nyakakból vér csöpörészett
a homokra, elitta rögtön,
mohó, kunsági homok ez, az istálát!

Nem lettél éhesebb a közjátéktól,
épp fordítva, ismered a menetét
mindennek, ami itt történik.

Hosszú még az út a másik, a
benti asztalig, amikor körbeüli
a család a zsíros lakomát

és étvággyá lényegül át mind,
ami most leölt liba, vér, lobogó gáz,
égbe szökő pára és libbenő pihék.

Halál vízkeresztkor

Ma már negyedik napos hulla
az Oredezs jege alatt.
Van ott Sziverszkijnél egy vízlépcső,
azon minden bizonnyal fönnakadt
és szétvetett végtagokkal,
a fagyban épp csak puffadozva,
meredten kutatja az Istent.
Áldozni egy szál fürdőruhában ment,
bemutatni negyvenéves
érett alma testét,
hogy az Ég, meg az ordító család
sose feledhessék e szentséges estét.
Kecsesen ugrott, pajkosan
a láncfűrésszel feszületnek
kihasított lékbe
– így áldottabb a keresztség –,
s három méter per szekundummal
mohón ragadta magához a mély.
Addigra tudta, hogy most a jég alá hal
– gyors felfogású volt, mondták, jogász –,
s hogy ez a hecc ennyit nem ér.
LED lámpa világított reménytelenül
a sűrű, keresztény éjszakában,
a férj mezítelen utána vetette magát,
de visszahőkölt: Árvák nem maradhatnak! –
és fölbukott hörögve: Nem találtam!
A két gyerek iszonytató üvöltése: Anya! –
talán a galaxis magjáig is elér,

verődve a döbrent csillagok között,
csak épp az Isten fülét nem leli,
ki valahová azon is túlra,
írdatlan messze költözött.
Bemondták a hírekben, megírta
minden médium, videójuk megosztva
száguldott kontinensről kontinensre,
beleborzongott a világ, mintha
maga fulladna jeges árba,
követni őt a semmibe egy képzelt
mindent imádva.
Lassacskán tavasz jön, és gázoktól virágosan
a völgyzáró gátnál fölbukkan a teste,
hogy Istennek tetszőn elföldelhessék és az
esendő többség megkönnyebbülten elfeledje.
Csak a család vonyítása verődik majd
imák közt öklendezőn a dédunokákig,
s jeges januári éjszakákon tekintetükben
dühöngő szikrákat hány a vak hit.

Levél Ancsának

Nem maradt már mit megbeszélni,
az emberben semmi új, csupa unott, régi,
az egyik jön, a másik bevégzi.

Ezért ilyen üres ez a levelem,
síri csöndön síri csönd terem,
de te ne akarj még elmúlni velem,

legyél, mi vagy, örökre jámbor,
lobogj, ha benned még világol
a hit, s ne vallj hűséget megszokásból!

Bízz, téged még igen szeretnek,
a Nap is megállt éppen feletted,
te minden vég után majd újrakezded.

Engem lehúz, hogy az ember nem érti,
kit öleljen, kitől jobb félni,
s a védelmet rút elnyomásnak véli,

hogy cetli bankót istenségnek gondol,
s mit felépít, rendre vakmerőn lerombol.
Ó, elég az emberi mocsokból!

Ne haragudj, hogy csak ennyire futotta,
levél helyett ügyetlen, rímes glossza,
krikszkraksz betűk szélfúttá homokba.

Bár csalás ez, mégis jobbik felem.
Ajtómban ólálkodik a végtelen.
Vonjad szívedre árva énekem!

Levél Zsuzsinak

Felejts el, vagy éppen hogy
az emlékeidben foglalkozz csak velem,
mintha rég meghaltam volna.
Nem mondhatok én már semmi újat,
sem neked, sem önmagamnak,
ez a pár sor is fölösleges szöszölés
a léttel, zavaromban a körmöm is
rágicsálhatnám, hogy írok, semmit nem jelent,
üresség az, mintha vadidegen olvasná
a kedvesnek küldött szavakat.
Azt hiszem, megszakadt bennem valami,
hit, vagy béke, ettől az, hogy
jogtalan lettem a létezésre.
Túl sokan hullottak,
hullanak most el.
Törvényen kívülé vált az élet.
Mindent rühelltem a kimenős hétköznapiakat,
amikor mások dolgoztak helyettem,
ünnepekkor voltam igazán, másokkal együtt szabad.
Következhetsz még bármi, mondd,
ha téged, a sosem ismertet is félek felidézni?
Hát csak húzom-vonom a tollat,
mintha jelenenél még jövőt,
mintha tehozzád szólnék –, pedig nem.
Bocsásd meg ezt az álnokságom,
s hogy nem bírtalak megkímélni
a pusztulásomtól.

Levél Klárinak

Ma egész nap levelet írtam neked,
ennyi maradt,
a többit kihúztam.
Reggeltől estig néztem a szemed,
ahogy hunyorog,
és nem hagyod megírni magad.
Miért? Talán tilos örülnöm
vénség csomózta gúzsban,
s rajtad majd átok tüze lobog?
Ekkora volna ősi bűnöm?
Lelked miért kell megtagadd?
Szabad legyél és gyanútlan!
Figyeld, a Föld még mindig forog!

Találkozás Katival

Síremlékek szűk utcáiban hosszan kilépek.

Április szürkés-kék fellegóriásai alatt a meg- meglóduló szél
hirtelen záporok hűvösét hozza.

A komor kövek közt váratlan megvillan egy ősi arc,
holnemvolt április délelőttök üdeségével fénylő mosoly.

– Te vagy az, Kati? – s lám, a múltnak
évtizedek közt verődő echója cserfes vadócul válaszol rá:

– Én hát! – s már ott röttyörészik előttem az ötszáz éves
kandi fruska, vasárnapi verőfény ragyog a szemében,
hunyorognom kell, úgy vakít. – Mi az ábra, örök daliám?
S a másodperc, ahogy sírcsokrommal tempós baktatásomban

– rám ne omoljanak a gomolygó elemek –
megtorpanok, és a holtak sorjázó neveiről tekintetem
átemelem a rám tündöklő fényességbe,

az a pillanat oly hosszú, évek végtelene fér el benne,
mióta nem találkoztunk, mióta ringó asszonyi bájak,
kéjek nélkül is meg- megdöccen a szívem,

félpénzen sem tervezek már távoli utakat,
tátsák a szájukat mások,

a magam törvényei szerint morzsolom maradék napjaim,
mióta túlságosan is megviselnek szeretett népek
gyilkos küzdelmei, és elbúsít a véges, egykor
öröknek ígérkező idő

– eljátszadozott velünk, most sóvár tekintetünkkel
kutatjuk a társunkban volt magunkat –,
igen, végtelennek tűnik az a másodperc.

Valamit makogok válaszul, pillantásommal fakult haját,
gyűrött pofiját simítom s visszakérdezek:

– És te, gyönyörűm?

S míg dől belőle a freiburgi sváb vénasszony története,
akit vastag stekszekért ápol,
belezagyválva fia, lánya evilági kálváriáit,
kigyulladt, lázas pupillájáról át- átpillantok
a háta mögötti rideg obeliszkre.

Meglibbenti rajta a koszorút az erősödő szél.

Óriás cseppekkel indul az eső,
végigfolyik az arcunkon, akárha a könnyünk.

Találkozásunktól is hirtelenebb a búcsúnk:

– Szia, fuss, meg ne ázz!

– Csá!

S iparkodunk el a halottak fölött,
csetlő-botlón, ahogy elvásott tagjaink hagyják.

Csokor le, s rohanás vissza a kocsíhoz.

Csurom egy víz vagyok, mire rám csapódik az ajtó.

Beszélgetés Évivel

Ülj le velem szemben,
most úgy veszem, itt ülsz velem szemben,
szemed a szememben,
úgy hallgatunk.

Talán, mert túlságosan a múlt vagyunk,
vagy minden jövőn is túl vagyunk,
akad el mélyen a szavunk
és furcsa csöndek ígéznek.

Mikor messziről megidézlek,
csöppet remélek, csöppet félek,
aztán intek, ahogyan a szegények
s csak nézem, nézem a szemed.

Nem voltam én soha neked,
én sem vágattam teveled,
ahogy lehull, idegen a kezed,
s mégis, a lényed oly közeli!

Ó, ha meg bírnálak érinteni,
ha volna rajtad mit féltetni,
egy fény, ami az árnyékot veti! –
de csak ülünk a félhomályban,

hol sűrű, árnyéktalan homály van
a körénk képzelt szobában
és meredünk moccanatlanra váltan,
mint tévedtünk és tévedünk.

Hallgatva mélyen, így beszélgetünk,
az évek végén ez maradt nekünk,
senki és semmi sincs velünk,
csak te az én, s én a te tekintetében.

Névjegyzék

Lassan kitörölgetem a telefonomból
a női számokat,
s velük a titkos, tétova álmokat,
vagy nem is álmokat,
csak tébláboló hitet,
hogy maradt még, aki megigéz,
dévaj pajtásomnak nevezek,
akit élvvel átkarolni oly könnyű,
s neki visszakarolni sem nehéz.

Társak voltunk, lettem semmirekellő,
retteg, ó, az a vén szatír
majd még valami bárgyú verset ír,
árulkodót, otrombát. Szégyen!
S a lelke, míg cölöpként feszül, vigyáz
a köré szűkülő vidéken
komor szigorba burkolódzik.
Eluralkodik fölöttünk a csönd,
a kor, a közöny, a gyász.

Hatvannyolc

Valamit mindig elcseszett
és hiába bírta szusszal,
hajnali négykor kelhetett
melóba bumlizni a busszal,
pedig hatvannyolc addigra elmúlt,
félájultan vonszolta a lába,
hogy majd beleborulhasson
egy dicső, rabszolgáknak fain halálba.

Bambult a párás ablakon
a hajnali mocskos félsötétbe,
a múlt elsorjázott előtte vakon
s nem rémlett, valaha volt-e fénye.
Mennyire szerettük egymást, rítt belül,
ültében elnyomta az álom,
de álmában sem lelt engem és tudta,
őt e káoszban én sem találom.

Sírj!

Amikor az évek a torkodig érnek
és barátok meredten törvényt ülnek feletted,
akkor már csak sírj.

Ne szégyelld, ha végleg elhagy erőd, érved,
ha dől az ősi szentség s elporlik a szövetség,
előttük áll, ríj!

Bámuld hűlt bokádat, remegjen a vállad,
s hozzád, vert szótalán, megindul tenger hontalan,
a tönkrefáradt békére lel tenálad
és csilló könnyed hű mosolyuktól könnyebb.

Késői eső

Végignéztam a tájon
és megláttam magam benne.
Kopár fák hajladoztak fájón,
sötét felleg nehezedett az ereszre
s túlcsordult a csatorna,
mintha már mindenből nagyon elege lenne.

Vihar űzte az estét,
lucsokban fuldokolt a fény,
elfedve a múlt céda testét,
s árnyak közt nyomtalanul, mint falak tövén
szivárogo mélybe a víz,
foszlott el arcom, ki voltam a föld kerekén.

Csönd, platánok

Csönd várakozik bennem,
novemberi nyirokban búsongó
platánok hallgatása.

Strázsálok moccanatlan,
nyűtten csüngő sárgult levél,
ha meg se rebben.

Novemberi némaság ez,
nagy pusztulások utáni jövő idézés.
Platánok tárulkoznak így megadón az égnek,
fagyoktól legyenek halotti fehérek.

Új hazában

Most, hogy végleg tizenkilenc éves lettem,
az idő többé nem süvöltöz felettem.
Utam egyenes, már nem körök,
a szél elállt, a csönd örök.

Nézem a messze elnyúló határt,
a rög ezüstbe, mattba, buja zöldbe vált,
barna estére gyúl bíbor napkelet,
és én megyek belé, csak megyek, megyek.

Ifjú sörényem konok vállamon,
mit rettegettem eddig, mind fölállalom,
messzi jövőn függ sas tekintetem,
légy új hazám, gigászi végtelen!

Elhagyott mind...

...elhagyott mind, akiért sírtál,
el, akiért egy betűt is leírtál,

babrálod, ugyan miért tette,
és újra csak könnyezel felette,

rovod bambán, mint ki örökké álmos,
és eszében soha semmi sem világos,

hogyan elhagyott, és te, ó, nem érted,
hol hibáztál, mi lehetett a vétked...

Elindultam egy éjjelen...

Elindultam egy éjjelen,
oly halovány már, mint az álom,
hogy a sűrű, sötétlő végtelenen
át az utat majd megtalálom.

De amit leltem, az nem az út,
csak tétova, botorka léptek
egy fény felé, mi hirtelen kigyúlt,
majd ugyanolyan hirtelen kieggett.

Jó éjt!

Szép vánkosom elsimítom,
lesz ezután már mire verset sírnom,
halovány holdjaim mind elfogynak,
korom ég fölöttem a holnap,
alszom, mint aki sosem volt ébren,
rám csukódik fedelével az ében,
összegömbölyödöm, emberi állat,
múlatom örök éjszakámat.

SIJT

Vihar, égiek, lezúdul,
közöny, bugyor, milyen, jött,
fejek, ázik, fölött,
ordít, harang, kondul,
költő, párja, magány,
rugdos, aláz, pia, csal,
sikít, verse, gyönyör,
öle, szorít, kegyetlen,
űz, rajong, lelohad, ég,
feltár, csontig, pöröl,
múlt, jövő, leomlik, fal,
kacag, játék, szememben,
zokog, úgyis, halál,
ápol, felejt, örök, rég.

Testamentum

Aki eltűnődsz, miként múlunk el,
ne legyints, ha húszéves vagy is,
ha kőkorszaki ez az intelem
és döngő szíved szerint hamis
próféták vagyunk, lehetsz magad is,
te jössz, míg előtted mind meghalunk
s neked üt az óra
rikoltani riadóra.

Az Istenek drágán segítenek,
otthonod szűzi, meszelt falak,
ki átölel sem biztos, hogy veled
melegszik majd bársony nap alatt.
Fegyvertől senki sem lett még szabad,
nehéz előbb aratni, mint vetni,
láncban bolond a bölcs,
vad ligetben nem nő gyümölcs.

Igaz barátot pénzen nem veszel,
állj meg, fordulj oda a szóra,
ügyet veszít, ki folyton csak perel,
nyárban ne vágj területi hóra,
kerüld, ki minden titkok tudója!
Hívnak? Menj! Legyél a kincsük ingyen!
– s ha hallgat, oly kevély,
te írd, bár sosem jön levél.

Vedd tenyeredbe hű társad arcát,
simítsd, csókkal hintsd lázas szemét,
hadd feledje rettenetes harcát,
örökre higgye, ha hinne még,
hogy amíg éltünk, félt tőlünk a vég,
lúktessen benne forrón a vérünk
s győzze, ha az óra
neki ver majd riadóra!

TARTALOMJEGYZÉK

Gyermekek estém	7
Káprázat	8
Tintakék	10
Testes nők vonulása	11
Örökpanoráma	12
Alusztató elbontott víztoronnyal	13
Marimba	15
Koncert, ahol hiába vártunk rá	17
Süket hidegben	18
Ki az?	19
Avított sirámok	20
Évforduló	22
Amit már nem	29
Esküvő	31
Hurrá, előre!	34
A pénztárosnő, akin megesik a szívem	36
Amikor a nyolcvannyolc éves író	
a könyörtelen tavaszban leselejtezi könyvtárát	39
Amikor a laza csávót kilöki az albérletéből,	
mert nem fizetett	41
Albérlet kiadó	43
Szelfi Kreuzbergből patkánnyal	45
Mediterrán	47
Szobortemetés	49
Az Úr eljövetele	51
Vízparton járvány idején	52
Elvadult vágány	54

Vihar után	56
Talált költő	57
Húsvéti kesergő	59
Sporthorgászok	61
A vándorfestő leállítja festőállványát	63
Vissza a múltba	66
Kitasztított szobanövény keserve	69
Idegen időben	71
Kép harkállyal és magammal	73
Október Bugacon	76
Átázottak	78
Tájképfestők	80
Kellemes napsütés elmetszett nyakú csirkével	82
Baromfivágás	84
Halál vízkeresztkor	86
Levél Ancsának	88
Levél Zsuzsinak	90
Levél Klárinak	91
Találkozás Katival	92
Beszélgetés Évivel	94
Névjegyzék	96
Hatvannyolc	97
Sírj!	98
Késői eső	99
Csönd, platánok	100
Új hazában	101
Elhagyott mind...	102
Elindultam egy éjjelen...	103
Jó éjt!	104
SIJT	105
Testamentum	106

Készült Kecskeméten a
Print 2000 Kft. nyomdájában
Felelős vezető: Szakálas Tibor
2024